

visse Pligter, vilde medføre en større Tilbøjelighed til ikke at søge Anvisningsstederne, naar man søgte Arbejde.

Jeg skal dernæst gøre nogle Bemærkninger om Lovforslagets Bestemmelser vedrørende kollektiv Arbejdsvægring. Som ærede Medlemmer vil vide, findes der i den ordinære Arbejdsløshedskasselov, § 14, grundlæggende Bestemmelser om, at Ketten til Understøttelse fortabes, naar Arbejde, som berettiget kunde kræves af vedkommende, ikke kommer i Stand. I § 14, 7de Punkt, siges der, at der maa ikke ydes Understøttelse „til Medlemmer, der uden fyldestgørende Grund vægrer sig ved at overtage et af Kassens Bestyrelse eller af et kommunalt Arbejdsanvisningskontor anvist Arbejde, som efter Kassens Bestyrelses Skøn svarer til vedkommendes Evne“. Og i § 14, 3die Punkt, siges det, at „Understøttelse maa ikke gives til Medlemmer, hvis Arbejdsløshed hidrører fra, at de uden fyldestgørende Grund har forladt deres Arbejde“. Dette er en af Arbejdsløshedslovgivningens grundlæggende Bestemmelser, og jeg tør hævde, at Arbejdsløshedskasserne overholder denne Grundlovsbestemmelse med den størst mulige Følelse af dens Betydning baade for Arbejderklassen og for dem selv. Men under de nuværende ekstraordinære Forhold har der foreligget nogle Tilfælde af Vægring ved at deltage i Arbejdet, hvor det ikke drejede sig om individuel Vægring, men hvor der forelaa en kollektiv Arbejdsvægring, som var i Strid med de gældende Bestemmelser. Man har da i Kommissionen ment, at Bestemmelserne i § 14, 7de Punkt, ikke var tilstrækkelige til at imødegaa en saadan ulovlig kollektiv Arbejdsvægring. Hele Kommissionen med Undtagelse af Arbejdsgivernes Repræsentant, Bogtrykker Langkjær, har derefter udarbejdet et Forslag angaaende den kollektive Arbejdsvægring: „I Henhold hertil gives der ifølge det i Lovudkastets § 8 indeholdte Forslag Arbejdsanvisningsdirektøren Adgang til, naar gentagne forgæves Anvisninger er foretaget og det derfor eller af andre Grunde skønnes, at Arbejdsvægringen er af kollektiv Natur, at standse den videre Anvisning samt til gennem en Meddelelse herom til vedkommende Arbejder- og Arbejdsgiverorganisationer at foranledige, at Organisationerne tager den faglige Strid op til Behandling; og saafremt den kollektive Arbejdsvægring opretholdes paa Trods af en ad fagretslig Vej truffen Af-

gørelse, vil Arbejdsløshedsinspektøren derhos have at paase, at der herefter ikke udbetales Understøttelse til Medlemmer, der under Hensyntagen til de foreliggende Forhold og de paagældendes Kvalifikationer af Inspektøren skønnes at maatte omfattes af den kollektive Arbejdsvægring. — I Forslaget gives der derhos Regler om, hvorledes der nærmere skal forholdes i den Tid, der hængaar imellem Indberetningen til Organisationerne og disses Afgørelse af Sagen“.

Ærede Medlemmer vil se, at det, som tilsigtes med disse Bestemmelser, er, saafremt der finder en saadan halvt skjult eller halvt aabenbar kollektiv Arbejdsvægring Sted, da at søge den bragt frem til fagretslig Afgørelse og, hvis den fagretslige Afgørelse fastslaar, at denne kollektive Arbejdsvægring finder Sted ulovligt, da at lade inddrage Arbejdsløshedsunderstøttelsen ikke blot for dem, som aktivt deltager i Striden, i en Strejke f. Eks., men ogsaa for dem, som passivt deltager deri. Som nævnt er alle Medlemmer af Kommissionen enige om dette Forslag med Undtagelse af Arbejdsgiverforeningens Repræsentant, der stiller Forslag, som gaar langt ud over, hvad der efter min Opfattelse bør og kan gennemføres i disse Forhold.

Et af de Spørgsmaal, Kommissionen skulde overveje, var ogsaa Samarbejdet mellem Arbejdsløshedskasserne og Arbejdsanvisningskontorerne, og her har Kommissionen delt sig i tre Mindretal. Et Mindretal samler sig om følgende Forslag: Enhver, der skal have Ret til Arbejdsløshedsunderstøttelse, skal personlig henvende sig paa et Arbejdsanvisningskontor. Det er ikke den almindelige Understøttelse, den, som gives gennem Arbejdsløshedskasserne, der betinges af denne Henvendelse, thi den har Arbejderne jo en ren Ret til at erholde gennem Kasserne, men det drejer sig om den Tillægsydelse, som kommer fra Staten, og som altsaa foreslaas betinget af, at Arbejdsløshedskassemedlemmet henvises til Arbejdsanvisningen. Det er væsentligt et Mindretal, som grupperer sig om Arbejdsanvisningskontorerne, der stiller sig paa dette Standpunkt. Et andet Mindretal, der grupperer sig delvis om Arbejdsløshedsnævnet, siger, at disse Tillægsydelser kan ikke udbetales af en Arbejdsløshedskasse, som ikke overholder de gældende Regler om Til- og Anmeldelsespligt for Arbejderne, og i saa Fald kan de vedkommende henvises til at skulle søge til